

Az elnyomott jobbágyságok Miatyánkja a földesurak ellen

(XVII. századi debreceni diákirodalom)

Egy fertelmes nemzet származott közünkbe,
Tekints kegyelmesen hív könyörgésünkre
Mi Atyánk!

A Te országodból magokat hazudják
Lenni, ó, fájdalom, pedig azt sem tudják
ki vagy.

Magyarok Istene, ki tudsz kegyes lenni,
E nemzetet, kérünk, ne engedd bémenni
a mennyekbe.

Rút gonoszságokat említvén elhűlök,
Mert nem találkozik talán ki közzülök
megszenteltessék.

Bármint kerestetnék, mégsem találhatnák
Olly nemzet, mely által híven tiszteltetnék
a Te neved.

Gyakran így kiáltnak: segíteni Istentek
Nem tud, hanem azért ami van mindentek
jöjjön el.

Amit észrevesznek, azt eltakarítják,
Mint megannyi latrok, akik elpusztítják
a Te országod.

Nagy Isten, adjad, hogy pusztulni láthassuk
E gonosz nemzetet, örömmel mondhassuk
legyen meg a Te akaratod.

Mihelyt éhség miatt őket epedezni

Látjuk, mindjárt kész lesz lelkünk örvendezni,
Miképpen mennyben.

Nincsen csak egy jó is azon nemzetségben,
Nem érdemlik meg, hogy lakjanak az égben,
Azonképpen itt a földön is.

Sokszor kihajtanak minket házainkból,
Erővel kiveszik éhes szájainkból
A mi mindennapi kenyerünket.

Küldd ki hát közüllünk e rossz nemzetséget,
Szabadíts meg tőlle és a békességet
Add meg minékünk ma.

Ha mi rosszért nekik jóval nem fizetünk,
Házunkból halálra mikor kergettetünk,
És bocsásd meg.

Ezeket nem méltán, bajosan szenvedjük,
De ha ellent állunk, bizony megfizetjük
A mi bűneinket.

Szegény házainkba igen gyakran szállnak,
Feleségeinkkel olyan bátran hálnak,
Miképpen mi is

Vagy akarjuk vagy nem, el kell aztat nézni,
Ha sérelmünket nem akarjuk tetézni,
Megbocsájtunk.

Tartozunk is velle, hogy mi megengedjünk,
Terhes hibáinkat mindig elszenvetjük
Ellenünk vétetteknek.

Ha a helyt megunják, mindent felpakolnak,
A szegény parasztnak könnyen parancsolnak;

Ne vígy minket.

Mihelyt a mezőre kileshetnek minket,
Viszik az eblelkűk feleségeinket
A kísértetbe.

Ó, Isten ne engedd ezeket itt lakni,
Általok olly gonosz életet folytatni,
De szabadíts meg.

Közöttök a sok rossz mindég szaporodik,
Annyira, hogy lelkünk mindég iszonyodik
A gonosztól.

Ne engedd, hogy többé ők uralkodjanak,
Itt és híveiden így trágárkodjanak,
Mert Tiéd az ország!

Isten, őket innen Te elkergetheted,
Méltó haragoddal semmivé teheted:
Tiéd a hatalom.

Ha e csúf nemzetet innét elpusztítod,
Nyomorult házunkat tőlle megtisztítod
Tiéd a dicsőség.

Szánd és szabadítsd meg magyar nemzetedet,
Hogy szíves örömmel dicsérjen Tégedet
Most és mindörökké!

Hallgasd meg nagy Isten mi könyörgésinket,
És tégyed szabaddá édes nemzetünket,
Ammen.